

Teodor Keko

BIBLIOTEKA

85H-1

K42

**Zemra
nuk është
këmbishë**

Poëzi

854-1
142

Teodor Keko

Zemra
nuk është
këmishë

POEZI

SHTËPIA BOTUESE
«NAIM FRASHËRI»

Kantale
pör njetun

1875
L. J. M. S. S.

1875
L. J. M. S. S.

1875
L. J. M. S. S.

NAIM FRASHËRI

«Ish natë dhe dita s'gdhihej»
dhe ti gjoksin qiri.
Pak ditë syve të ngihej
nga ëndrra Shqipëri.
Po gjoksi është gjoks,
i brishtë dhe me cak,
kjo ditë që s'agte dot
të treste pak nga pak,
Dhe ç'fatkeqësi e tmerr
të kesh diell në penë,
ndërkohë rreth teje ferr,
një hënë që shqyejnë qentë.

«Ish natë dhe dita s'gdhihej»
dhe histori e rëndë,
po floku yt që thinjej
ish dritë e argjendtë.

GRATË

Grua,
fytyrë e pastër,
stinë e bukur.
Gjithnjë 16 vjeç.

Grua,
pasqyrë
ku ne shohim vetveten
lakuriq,
pa maskën e shtirjes,
prepotencën shefore,
buzëqeshjen lypsare për interes.

Gra,
te ju
të bukur e njerëzorë
ribëhemi.
Dhe çudi:
atje ku jeton gruaja
si ka mundësi
me dy fytyra të jemi?

E DI, PAS DERE DO PRES NJË ÇAST

Në portën time po trokas
si zakonisht, në mbrëmje vonë.
E di, pas dere do pres një çast,
grimohen lodhjet ndërkaq në dhomë.

Është gruaja ime e rraskapitur,
në fytyrë po hap pak krem.
Ajo, e bukura e botës,
s'ka forcë të qeshë. Dhe buzëqesh!

Ka mbajtur djalin, ka bërë gjellën,
shkruar ditarin, larë shtëpinë,
ka pritur miqtë, ka larë enët,
ka ndezur zjarrin dhe dashurinë.

Dhe rraskapitjen kyç brenda vetes,
se dashuron, s'thotë dot «u lodha»!

Si Galile më vjen të them:

— Rreth dashurisë vërtitet bota!

SELVITË NË VARREZA

*Do bjerë një shi
dhe ti do rritesh.*

*Do bjerë një borë
dhe unë do thinjem.*

*Do dalë një diell
dhe ti do piqesh.*

*Do nisë një vapë
dhe unë do digjem.*

*Ti një cigare do pish në dhomë,
tymi tek unë do vijë selvi.*

*Selvinë, ju lutem, mos e prisni!
Është trishtim. Pra, dashuri.*

1986

KJO FOSHNJË QË LËVIZ NË BARK TË NËNËS

Do lindë një foshnjë.

*Nëna i thur trikot,
kapuçet.*

Foshnja lëviz në bark.

Krijesa e re nuk do

në modele të vjetra të futet.

TANI

Djali im më lutet t'i ndërtoj një varkë
të pambytshme
në udhën për zbulime të largëta,
i bindur se bota
është më e madhe nga e tashmja.

Në limanin e netëve të pagjuma
ndërtova varkën.

Gruaja më lutet t'i shkruaj
një ninullë magjike në murin e shtëpisë
të këndueshme nga ajri
dhe të aftë të tundë fëmijët
në një gjumë plot ëndrra qeshjendjellëse
me kokën mbështetur pranë bukurisë.

Në braktisjen e lektisjes së vogël mizore
shkruajta ninullën.

Tani mbaj aromë të mirë,
aromën e foshnjës së gjirit.

SË PARI, DASHURIA NJERËZORE

I.

Njeriu që pikturonte me talent gjeniu
qiellin s'pëlqeu për telajo
por një kanavacë të matshme me pëllëmbë.
Dhe ngjyrat i përftoi nga shtrydhja e

vështrimit
mbi të gjelbrat e barit, të kaltrat e detit, të
verdhat mbi hënë.

Pastaj pikturoi në vaj njeriun
dhe telajo në qiell u shndërrua vetë
dhe e gjelbra-bar dhe e kaltra-det
dhe e verdha-hënë dhe e hirta-qiell i
shkretë.

Gjithçka jetë!

2.

Poeti që thurte vargje të mahnitshme
nuk zgjodhi për letër kujtesën,
por një copëz të matshme me gishtërinj
dhe bojë
çka kulloi prej shtrydhjes së zemrës.